

“मीठे बच्चे- बाबाबाट सकाश लिनका लागि सुगन्धित फूल बन । बिहान सबै उठेर यादमा बसेर प्यारले बाबासँग मीठा-मीठा कुरा गर ।”

प्रश्न:- बाबालाई सबै बच्चाहरूले नम्बरवार याद गर्छन् तर बाबाले कुन बच्चाहरूलाई याद गर्नुहुन्छ ?

उत्तर:- जो बच्चाहरू धेरै मीठा छन्, जसलाई सेवा बाहेक अरु केही पनि याद आउँदैन, जसले अत्यन्तै प्यारसँग बाबालाई याद गर्छन्, खुशीमा प्रेमको आँसु बगाउँछन् । यस्ता बच्चाहरूलाई बाबाले पनि याद गर्नुहुन्छ । बाबाको दृष्टि फूलहरू तर्फ जान्छ, भन्नुहुन्छ फलानो आत्मा धेरै असल छ, यस्तो आत्माले जहाँ सेवा देख्छ, त्यहाँ दौडिहाल्छ, धेरैको कल्याण गर्छ । त्यसैले यस्ता आत्माहरूलाई बाबाले याद गर्नुहुन्छ ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर सबै आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । शरीरको पनि याद आउँछ अनि आत्माको पनि याद आउँछ । शरीर नभई आत्मालाई याद गर्न सकिदैन । सम्झिन्छ- यो आत्मा राम्रो छ, यो बहिर्मुखी छ, यसले यो दुनियाँको भ्रमण आदि गर्न चाहन्छ । यसले त्यो दुनियाँलाई बिर्सिएको छ । पहिला उसको नाम-रूप सामुन्ने आउँछ । फलानाको आत्मालाई याद गरिन्छ । फलानाको आत्माले राम्रो सेवा गर्छ, यसको बुद्धियोग बाबासँग छ, यसमा यो गुण छ । पहिला शरीरको याद गरेपछि आत्माको याद आउँछ । पहिला शरीरको याद आउँछ किनकि शरीर ठूलो चीज भयो नि ! फेरि आत्मा जुन सूक्ष्म र धेरै सानो छ, त्यसैको याद आउँछ । यस ठूलो शरीरलाई कसैले महिमा गर्दैनन् । महिमा आत्माको नै गरिन्छ । यसको आत्माले राम्रो सेवा गर्छ । फलानो आत्मा ऊभन्दा राम्रो छ । पहिला त शरीर याद आउँछ । बाबाले त कैयौं आत्माहरूलाई याद गर्नुपर्छ । शरीरको नाम याद आउँदैन, केवल रूप सामुन्ने आउँछ । फलानाको आत्मा भन्नासाथ शरीर अवश्य पनि याद आउँछ । जसरी सम्झन्छौ यी दादाको शरीरमा शिवबाबा आउनुहुन्छ । जान्दछौ- यिनको तनमा बाबा हुनुहुन्छ । उहाँको शरीर अवश्य पनि याद आउँछ । प्रश्न गर्छन्- मैले कसरी याद गरूँ ? शिवबाबालाई ब्रह्माको तनमा याद गरूँ या परमधाममा याद गरूँ ? धेरैको मनमा यो प्रश्न उठ्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- याद त आत्मालाई नै गर्नु हो । तर शरीर पनि अवश्य याद आउँछ । पहिला शरीर अनि आत्मा । बाबा यिनको शरीरमा बस्नुभएको छ भने अवश्य शरीर पनि याद आउँछ । फलानो शरीरधारी आत्मामा यो गुण छ । बाबाले पनि हेरिरहनुहुन्छ- कस-कसले मलाई याद गर्छन्, कुनमा धेरै गुण छन्, कुन-कुन फूलमा सुगन्ध छ ? फूलहरूसँग सबैको प्यार हुन्छ । फूलको गुच्छा (गुलदस्ता) बनाउँछन् । त्यसमा राजा, रानी, प्रजा विभिन्न फूल-पात आदि सबै बनाउँछन् । बाबाको नजर फूलहरूतर्फ जान्छ । भन्नुहुन्छ, फलानाको आत्मा धेरै राम्रो छ । धेरै सेवा गर्छ । आत्म-अभिमानमा रहेर बाबाको याद गरिरहन्छ । जहाँ सेवा देख्छ, त्यहाँ पुगिहाल्छ । बिहान सबै उठेर यादमा बस्यो भने कसलाई याद गर्छ ? शिवबाबालाई परमधाममा याद आउँछ वा मधुवनमा याद आउँछ ? बाबाको याद त आउँछ नि । यिनमा शिवबाबा हुनुहुन्छ किनकि बाबा त अहिले तल आउनुभएको छ । मुरली चलाउन तल आउनुभएको छ । आफ्नो घरमा त उहाँको कुनै काम छैन । त्यहाँ गएर के गर्ने ? यस तनमा नै प्रवेश गर्नुहुन्छ । त्यसैले अवश्य पनि पहिला शरीर याद आउँछ अनि आत्मा । फलानो शरीरमा जो आत्मा छ त्यो अद्वितीय (अनन्य) छ । उसलाई सेवा बाहेक अरु केही पनि याद आउँदैन । धेरै मधुर छ । बाबा बसेर सबैलाई हेरिरहनुहुन्छ । फलानी बच्ची धेरै असल छिन्, धेरै याद गर्छिन् । बाँधेली बच्चीहरूलाई विकारको लागि कति कष्ट खानुपर्छ ! कति प्यारले याद गर्छिन् ! धेरै याद गरिन् भने खुशीले प्रेमका आँसु पनि आउँछन् । कहिलेकाहीँ ती प्यारका आँसु बग्छन् । बाबाको अरु धन्दा नै के छ र । सबैलाई याद गर्नुहुन्छ । धेरै बच्चीहरूको याद आउँछ । फलानीको आत्मामा साहस (दम) छैन । बाबालाई याद गर्दिनन् । कसैलाई सुख दिन्नन् । यिनले आफ्नो कल्याण गर्दिनन् । बाबाले त यही कुराको जाँच गरिरहनुहुन्छ । याद गर्नु अर्थात् सकाश (शक्ति) दिनु । आत्माको सम्बन्ध परमात्मासँग छ हैन । एक दिन आउनेछ बच्चाहरू योगमा धेरै रहनेछन् । यिनले पनि कसैलाई याद गरे भने तुरुन्तै साक्षात्कार हुनेछ । आत्मा त छ सानो बिन्दु । साक्षात्कार गरे पनि कसैले बुझ्न सक्दैन, फेरि पनि शरीरै याद आउँछ । आत्मा छ सानो तर याद गरेमा उसको आत्मा पावन बन्दै जान्छ । बगैंचामा विभिन्न (वैराइटी) फूलहरू हुन्छन् । बाबाले पनि हेर्नुहुन्छ यो धेरै राम्रो सुगन्धित फूल हो, यो त्यत्तिको छैन । त्यसैले पद पनि सानो हुनुपर्छ । बाबाका जो सहयोगी हुन्छन्, उनैले उच्च पद पाउँछन् । त्यस मध्यमा पनि जसले बाबालाई याद गरिरहन्छन् । ब्राह्मणबाट परिवर्तन (ट्रान्सफर) भएर देवता बन्छन् । यो वर्णन पनि संगममा नै गर्न सक्छन्- यो दैवी फूल हो वा आसुरी फूल हो ? फूल त सबै हुन् तर धेरै

प्रकारका छन् । बाबाले पनि याद गरिरहनुहुन्छ । शिक्षकले आफ्ना विद्यार्थीलाई याद गर्छन् नि ! यसले थोरै पढ्छ । मनमा त सम्झन्छन् नि ! उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ । बाबा त हुनुहुन्छ नै । शिक्षकपन धेरै रहन्छ । शिक्षकले त दिनहुँ पढाउनुपर्छ । यस पढाइको तागतबाट तिनीहरूले पद पाउँछन् । प्रातः कालमा तिमी सबै भाइहरू बाबाको यादमा बस्छौ, यो विषय नै हो यादको । फेरि मुरली चल्छ, त्यो हो पढाइको विषय । मुख्य हो नै योग र पढाइ । यसलाई ज्ञान र विज्ञान पनि भनिन्छ । यो ज्ञान-विज्ञान भवन हो, जहाँ बाबा आएर सिकाउनुहुन्छ । यसबाट सारा सृष्टिको ज्ञान प्राप्त हुन्छ । विज्ञान अर्थात् तिमी योगमा रहन्छौ जसबाट तिमी पावन बन्छौ । तिमीलाई यसको अर्थ थाहा छ । बाबाले बच्चाहरूलाई हेरिरहनुहुन्छ । देही-अभिमानी बन्नाले नै भूत निस्कनेछ । यस्तो होइन, सबैको भूत तुरुन्तै निक्लिन्छ । हिसाब-किताब चुक्ता भएपछि चलन अनुसार नै पद पाउनेछन् । कक्षा परिवर्तन हुन्छ । यस दुनियाँको परिवर्तन (ट्रान्सफर) तलतिर भइरहेको छ, तिम्रो माथितिर भइरहेको छ । कति फरक छ । अरू कलियुगी सिँढी भर्दै जान्छन् तर तिमी पुरुषोत्तम संगमयुगी, सीँढी माथि चढ्दै जान्छौ । दुनियाँ त यही हो, केवल बुद्धिको काम हो । तिमी भन्दछौ— हामी संगमयुगी हौं । पुरुषोत्तम बनाउनका लागि बाबालाई आउनुपर्छ । तिम्रो लागि अहिले पुरुषोत्तम संगम युग हो । अरू सबै घोर अन्धकारमा छन् । भक्तिलाई धेरै राम्रोसँग बुझ्छन् किनकि उनीहरूलाई ज्ञानको विषयमा थाहै छैन । तिमीलाई अहिले ज्ञान प्राप्त भएको छ, त्यसैले तिमीले बुझ्दछौ । ज्ञानको एक चुट्कीबाट आधाकल्पका लागि हामी चढ्छौ । त्यहाँ त ज्ञानको कुरै हुँदैन । यी सबै कुरा महारथी बच्चाहरूले नै सुनेर, धारणा गरेर अरूलाई सुनाइरहन्छन् । अरू त यहाँबाट निस्किएपछि खलास । कर्म, अकर्म, विकर्मको रहस्य पनि भगवान्ले सम्झाउनुहुन्छ । यो हो कल्पको संगमयुग । यतिबेला पुरानो दुनियाँ समाप्त भएर नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ । विनाश सामुन्ने खडा छ । तिमी संगमयुगमा खडा छौ, अरू मनुष्यहरूका लागि कलियुग चलिरहेको छ । कति घोर अन्धकार छ । गिरिरहन्छन् । कोही त गिराउनका लागि निमित्त पनि बन्छन् । त्यो हो रावण ।

यस सभामा वास्तवमा कुनै पतित बस्न सक्दैन । पतितले वायुमण्डललाई बिगार्छ । यदि कोही लुकेर आएर बस्छ भने उसलाई चोट पनि लाग्छ । एकदमै गिर्छन् । ईश्वरीय सभामा कुनै दैत्य आएर बस्यो भने तुरुन्तै थाहा हुन्छ । पत्थरबुद्धि त छ नै, अझ पत्थरबुद्धि हुन्छ । सयगुणा दण्ड भोग्नेछ । आफूलाई नोक्सान पुऱ्याउँछ । भन्दछ— हेरौं, यिनीहरूलाई थाहा हुन्छ कि हुँदैन ? हामीलाई के जरूरत छ र— जसले गर्छ, उसैले पाउँछ (भोग्छ) । हामीलाई जान्न आवश्यक छैन । बाबासँग सदा सच्चा रहनुपर्छ । भनिन्छ— जहाँ सच्चाई हुन्छ त्यहाँ मन सदा खुशी रहन्छ (सच तो बिठो नच) । सच्चा (टूथ) रह्यौ भने आफ्नो राजधानीमा पनि नाच्नेछौ । बाबा हुनुहुन्छ नै सच्चा । त्यसैले तिमी बच्चाहरू पनि सच्चा बन्नुपर्छ । बाबा सोध्नुहुन्छ— शिवबाबा कहाँ हुनुहुन्छ ? भन्छन्— यिनको शरीरमा हुनुहुन्छ । परमधाम छाडेर, दूर देशका रहनेवाले आये देश पराये (टाढाको मुलुकमा रहनेवाला पराइदेशमा आउनुभएको छ) । उहाँले अब धेरै सेवा गर्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले यहाँ रात-दिन सेवा गर्नुपर्छ । सन्देशीहरूलाई, भक्तहरूलाई साक्षात्कार गराउनुपर्छ । हुन त यहाँ नै हो । त्यहाँ त कुनै सेवा हुँदैन । सेवा नगरी बाबालाई सुख मिल्दैन । सारा दुनियाँको सेवा गर्नु छ । सबैले पुकार्छन् बाबा आउनुहोस् । भन्छन् म यस रथमा आउँछु । उनीहरूले फेरि घोडा गाडी बनाइदिएका छन् । तर घोडागाडीमा कृष्ण कहाँ बस्छन् र ! यस्तो पनि होइन, कसैलाई शोख हुन्छ घोडा-गाडीमा बस्ने ।

देही-अभिमानी र देह-अभिमानी बन्ने कुरा संगमयुगमा नै हुन्छ । बाबा बाहेक अरू कसैले पनि यो कुरा बुझाउन सक्दैन । तिमीले पनि अहिले जानेका छौ । पहिला जानेका थिएनौ । के कुनै गुरुले सिकाए ? गुरु त धेरै जनालाई बनायौ । कसैले पनि सिकाएनन् । धेरै जनाले गुरु बनाउँछन् । सम्झन्छन् कसैबाट शान्तिको बाटो मिलोस् । बाबा भन्नुहुन्छ— शान्तिका सागर त एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँले साथमा लैजानुहुन्छ । सुखधाम-शान्तिधामका विषयमा कसैलाई पनि थाहा छैन । कलियुगमा हुन्छ शूद्र वर्ण । पुरुषोत्तम संगमयुगमा हुन्छ ब्राह्मण वर्ण । यी वर्णको विषयमा पनि तिमी बाहेक अरूलाई थाहा छैन । यहाँ सुन्छन्, बाहिर गएपछि सबै कुरा बिर्सिन्छन् । धारणा हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— जहाँ गए पनि ब्याज साथमा रहोस् । यसमा लाज मान्नुपर्ने कुरा छैन । यो ब्याज त बाबाले धेरैको कल्याणका लागि बनाउनुभएको हो । जो कोहीलाई पनि सम्झाएर देऊ । कोही होशियार छन् भने भन्नेछन्— यसमा तपाईंको खर्च भएको होला । भन— खर्च त हुन्छ नै । गरिबहरूका लागि

निःशुल्क छ । तिनीहरूले धारणा गरे भने उच्च पद पाउन सक्छन् । गरिबहरूसँग पैसा नै छैन भने के गर्ने ? कसैकसैसँग पैसा भएर पनि कन्जुस (मनहूस) हुन्छन् । यिनले यथार्थ (प्राक्टिकल)मा गरेर देखाए । सबै कुरा माताहरूको जिम्मा लगाइदिए । तिमी बसेर सबै कुरा सम्हाल किनकि अहिले मात्र त यो ज्ञान प्राप्त भएको छ पछि गएर केही पनि याद नआओस् । अन्त्य कालमा जसले स्त्रीलाई याद गर्दछ उसले पतित योनिमा जन्म लिन्छ (अन्तकाल जो स्त्री सिमरे...) । ठूला भवनहरू आदि भए त अवश्य संभ्रमा रहने थियो । तर अलिकति मात्रै ज्ञान सुने पनि प्रजामा त अवश्य आउनेछन् । बाबा त हुनुहुन्छ नै गरीबलाई दया गर्नेवाला । कसै-कसैसँग पैसा भएर पनि कन्जुस (मनहूस) हुन्छन् । यस्तो सम्भ्रमैदैनन्— पहिला हकदार (वारिस) त शिवबाबा हुनुहुन्छ । भगवान् हकदार त भक्तिमार्गमा पनि हुनुहुन्छ । ईश्वरका लागि दिन्छन् । के उहाँ कंगाल हुनुहुन्छ र उहाँलाई दिनुपर्छ । सम्भ्रमैदैनन् ईश्वरका नाममा गरिबलाई दिने हो भने ईश्वरले त्यसको बदला (एवज) मा केही दिनुहुनेछ । अर्को जन्ममा प्राप्त हुन्छ । भन्छन् विकारको दान दियो भने आत्मामा जो विकारको ग्रहण छ त्यो छुट्छ (दे दान तो छुटे ग्रहण) । बाबालाई सबै कुरा देऊ, शरीर, मित्र-सम्बन्धी आदि सबै बाबालाई समर्पण गरिदेऊ । यी सबै कुरा हजूरका हुन् । यतिबेला सारा दुनियाँमाथि ग्रहण लागेको छ । त्यो कसरी एक सेकेण्डमा छुट्छ, कालोबाट गोरो कसरी बन्छ, यो सबै अहिले तिमीले नै जान्दछौ अनि अरूलाई पनि सम्झाउँछौ । जसले भन्छ— मैले भित्रैबाट बुझेको छु तर कसैलाई सम्झाउन सक्दैन भने त्यो पनि केही कामको हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ दे दान तो छुटे ग्रहण । मैले तिमीलाई अविनाशी ज्ञान रत्नहरू दिन्छु, त्यो सबैलाई दिदै गयो भने भारतमाथि वा सारा दुनियाँमाथि जो राहुको ग्रहण लागेको छ, त्यो निस्केर बृहस्पतिको दशा हुनेछ । सबैभन्दा राम्रो हुन्छ बृहस्पतिको दशा । अहिले तिमीले जानेका छौ— खासगरी भारत र आमेरूपमा सारा दुनियाँमाथि राहुको ग्रहण लागेको छ । त्यो कसरी छुट्छ ? यहाँ त बाबा हुनुहुन्छ नि । बाबाले तिमीसँग पुरानो लिएर नयाँ दिनुहुन्छ । यसलाई भनिन्छ बृहस्पतिको दशा । मुक्तिधाममा जानेहरूका लागि बृहस्पतिको दशा भनिदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सदा खुशीमा नाचनका लागि सच्चा बाबासँग सदा सच्चा रहनु छ । केही पनि लुकाउनु हुँदैन ।
- २) बाबाले जुन अविनाशी ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ, त्यो सबैलाई बाँड्नु छ । साथ-साथै शिवबाबालाई आफ्नो वारिस (बालक) बनाएर सबै थोक सफल गर्नु छ । यसमा कन्जुस बन्नु हुँदैन ।

वरदानः— बितेको कुरा वा वृत्तिहरूलाई समाप्त गरेर सम्पूर्ण सफलता प्राप्त गर्नेवाला स्वच्छ आत्मा भव

सेवामा स्वच्छ बुद्धि, स्वच्छ वृत्ति एवं स्वच्छ कर्म सफलताको सहज आधार हो । कुनै पनि सेवाको कार्य जब शुरू गर्छौ तब पहिला जाँच गर— बुद्धिमा कुनै आत्माको बितेको कुराको स्मृति त छैन ? त्यस्तो वृत्ति, दृष्टिबाट कसैलाई देख्नु कसैसँग बोल्नु... यसबाट सम्पूर्ण सफलता प्राप्त हुन सक्दैन । त्यसैले बितेको कुरालाई वा वृत्तिहरूलाई समाप्त गरेर स्वच्छ आत्मा बन तब नै सम्पूर्ण सफलता प्राप्त हुनेछ ।

स्लोगनः— जसले स्व-परिवर्तन गर्छ— विजय माला उसैको गलामा पर्नेछ ।